

Μάριος Μεταξάς – Τάξη: Β΄ Γυμνασίου

Με το βλέμμα στο μέλλον

Ήρωες. Η μόνη λέξη που μπορούσε να έρθει στο μυαλό οποιουδήποτε ανθρώπου βλέποντας την εντυπωσιακή παρέλαση με αφορμή τα 200 χρόνια από το γεγονός που άλλαξε την ιστορία για πάντα, την επανάσταση του 1821, σε μια χώρα που είχε βγει από το σκοτάδι περήφανη με το κεφάλι ψηλά. Μια χώρα που έπρεπε να βαδίζει ενωμένη στο μέλλον όπως υπόσχονταν οι πολιτικοί ηγέτες.

Οι τσολιάδες παρέλαυναν με περηφάνεια περνώντας τους δρόμους της Αθήνας, στις οποίες ψηλά στην κορυφή βρίσκεται η Ακρόπολη. Και βαθιά στα έγκατα της γης, το σώμα ενός ήρωα. Ενός ήρωα που το είχε η μοίρα να ξεψυχήσει στον ιερό βράχο.

200 χρόνια πριν

Πόνος. Έχω ακούσει έναν στρατιώτη κάποτε να λέει ότι ξέρει τι είναι ο πόνος. Μας είπε μια ιστορία που έζησε, που έζησε τον απόλυτο πόνο. Μας είπε ότι έτρεχε σε ένα βουνό, και ξάφνου πατάει σε μια χοντρή κοτρώνα και γλιστράει λέει από ένα ύψωμα, περίπου δυο μέτρα. Εκεί σέρνεται με το πρόσωπο στα χώματα και τελικά πέφτει σε μια συστάδα από κλαδιά γεμάτα αγκάθια. Σκίζονται τα ρούχα του και το δέρμα του και ο πόνος φρικτός. Μας λέει τόσο αίμα δεν είχε δει ούτε στο πιο φρικτό πεδίο μάχης. Τα κλαδιά στο μεταξύ δεν μπόρεσαν να τον συγκρατήσουν και σπάνε και δωσ' του κατακυλά, μέχρι που πέφτει σε μια παγωμένη λίμνη. Τον παρασέρνει ο καταρράκτης και τον πετάει με δύναμη πάνω σε βότσαλα χοντρά σαν την γροθιά μου. Πόνος. Ούρλιαζε, μέχρι που τον βρήκαν και τον μετέφεραν στον πιο κοντινό γιατρό. Εκεί έκανε πάνω από είκοσι ράμματα. Αυτό μας λέει ότι είναι πόνος. Αχ, δεν ξέρει τίποτα αυτός ο στρατιώτης. Ίσως ναι είχε δίκιο και αυτός να ήταν ο απόλυτος σωματικός πόνος. Όμως με τι να συγκριθεί ο πόνος στην ψυχή. Ο πόνος που μένει όταν σε αποκαλούν προδότη, όταν λένε ότι δεν αγαπάς την πατρίδα για την οποία κινδύνευες τη ζωή σου, αυτός ο πόνος είναι ασύγκριτος.

Ό,τι βασανιστήριο και αν μου έκαναν στην Ακρόπολη δεν με πόνεσε όσο οι κατηγορίες εις βάρος μου για προδοσία. Με λένε Οδυσσέα Ανδρούτσο και με δολοφόνησε η πατρίδα μου. Αγάπησα αυτή τη χώρα. Παρόλο που τα πρώτα μου στρατιωτικά βήματα τα έκανα για τον αισχρό τον Αλή Πάσα. Ντρέπομαι που έβαψα τα χέρια μου με αίμα για λογαριασμό του. Εντέλει εντάχθηκα στην Φιλική εταιρία. Δολοφονείτε έναν Φιλικό, ήθελα να ουρλιάξω, όμως ό,τι και αν έλεγα δεν θα ακούγονταν, θα το κάλυπτε ο ήχος του μαστίγιου που σκίζει το δέρμα ενός αθώου.

Βρισκόμουν πάνω σε ένα από τα σπουδαιότερα κτίσματα στην ιστορία της περήφανης χώρας μου, την Ακρόπολη, καθώς έμελλε από το πεπρωμένο να αφήσω εδώ την τελευταία μου πνοή έκανα έναν παράξενο συλλογισμό. Σκέφτηκα τον Αριστείδη τον δίκαιο. Είχε βοηθήσει την πατρίδα του και τελικά τον έδιωξαν. Γιατί; «Γιατί αδέρφια μου να είμαστε τόσο σκληροί ο ένας με τον άλλο; Γιατί να μην κάνουμε πρώτα Ειρήνη ο ένας με τον άλλο και μετά...», δεν πρόλαβα να τελειώσω και ξαφνικά «μην μιλάς προδότη, έχασες αυτό το δικαίωμα όταν έγινες προδότης». Δεν κατάλαβα τι με πόνεσε πιο πολύ, το μαστίγωμα που έφαγα μετά ή το ότι με έλεγαν προδότη. Κοίτα να δεις πώς αλλάζει ο άνθρωπος. Αν θέλει ο άνθρωπος μπορεί να είναι Θεός, αλλά αν θέλει μπορεί να είναι και ο ίδιος ο διάβολος. Ο άνθρωπος που στέκονταν ατάραχος και

με κοιτούσε να πονάω, σωματικά και ψυχικά, ήταν κάποιος που με φώναζε πατέρα, κάποιος που με φώναζε αδερφό, κάποιος που είχε πολεμήσει δίπλα μου. Ήταν το πρωτοπαλικάρο μου. Ήταν κάποιος που φώναζα γιο μου. Ήταν ο Ιωάννης Γκούρας. Ευχόμουν από την καρδιά μου κάθε φορά που με χτυπούσαν να είμαι ο μόνος που θα το υποστεί αυτό. Να μην ξαναγίνει τίποτα, απολύτως τίποτα από αυτά σε κανέναν Έλληνα, από Έλληνα. Ένιωθα έτοιμος, ό,τι και αν μου έκαναν εγώ είμουν έτοιμος. «Γονάτισε» μου είπε ψυχρά ο Γκούρας. Έπεσα στα γόνατα όπως με πρόσταξαν. Ο βασανιστής ήρθε μπρος μου και ήταν το χειρότερο βασανιστήριο που έζησα. Έσκυψε και με κοίταξε. «Πώς νιώθεις που έγινες προδότης; Θα έπρεπε να ντρέπεσαι». Ντρέπόμεν, αλλά όχι γιατί είχα γίνει προδότης, γιατί δεν είμαι. Ντρέπόμεν για αυτά που μου έλεγαν. Πίσω μου ο Γκούρας κράταγε το μαστίγιο. Το ύψωσε και το κατέβασε πάνω στο σώμα μου με τεράστια δύναμη. Το μαστίγιο χάραξε την πλάτη μου αφήνοντας μια τεράστια και βαθιά πληγή που, αν η ζωή μου δεν τελείωνε σύντομα, θα έμενε για πάντα και θα μπορούσα να λέω ιστορίες για αυτή την πληγή. Όμως δεν θα μπορούσα να είμαι περήφανος. Να είμαι περήφανος για ποιο πράγμα; Για το ότι με βασανίζουν για ένα έγκλημα που ποτέ δεν διέπραξα οι συμπολεμιστές μου; Και όχι ένα οποιοδήποτε έγκλημα αλλά για προδοσία. Ο βασανιστής ακούμπησε το πρόσωπο μου με το παπούτσι του. Με κλότσησε λίγο ήρεμα. Σαν εγκάρδιο χτύπημα φίλου προς φίλο στην πλάτη. Μετά από λίγο με κλότσησε με τεράστια δύναμη. Έπεσα με το πρόσωπο στο χόμα. Για λίγο σκέφτηκα ότι μπορεί να πάταγε το κεφάλι μου για να το σπάσει. Όμως τελικά με σήκωσαν και με πέταξαν πάλι κάτω. Με σήκωσαν πάλι και τελικά με πέταξαν κάτω από την Ακρόπολη. Έπεσα στο έδαφος πολλά μέτρα από κάτω με τεράστια δύναμη. Το κεφάλι μου έγειρε και είδα το αίμα μου να κυλάει μετά σκοτάδι. Μόλις με είχε δολοφονήσει η πατρίδα μου. Ας ήμουν ο τελευταίος. Μαζί με το σώμα μου, ευχήθηκα στα έγκατα της γης να θαφτεί και η διχόνοια. Και να γυρίζαμε σελίδα. Αυτή η ιστορία είναι γραμμένη με αίμα, όμως ας μην ξαναχρηαστεί το αίμα που θα γράψει αυτή την ιστορία να το έχουν χύσει Έλληνες, από τις φλέβες Ελλήνων.

200 χρόνια μετά

Τσολιάδες περπατούσαν περήφανα στους δρόμους της Αθήνας. Με τα τσαρούχια τους να κοπανάνε την γη. Και να στέλνουν μήνυμα στους νεκρούς ότι είμαστε εδώ. Καθώς περνούσαν και χάνονταν στο τέλος του δρόμου, έτσι χάνονταν και η διχόνοια. Καθώς αεροπλάνα και ελικόπτερα έσκιζαν τον αέρα και πέρασαν πάνω από την Ακρόπολη. Πάνω από την Ακρόπολη που μαζί με το σώμα του Οδυσσέα Ανδρούτσου είχε θαφτεί και το μίσος. Οι τσολιάδες πέρασαν περήφανα κάτω από την Ακρόπολη, κάτω από το μέρος που ο Ανδρούτσος είχε αφήσει την τελευταία του πνοή. Εκεί που ο Ανδρούτσος είχε αφήσει το τελευταίο δάκρυ του. Όμως τώρα δεν έφευγαν γεμάτοι οργή, όπως έφευγαν οι εκτελεστές του Ανδρούτσου. Έφευγαν ενωμένοι και γεμάτη περηφάνεια.